

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Pivovar Kamenice s.r.o.**, se sídlem nám. Čsl. armády 2, Kamenice nad Lipou, zast. Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. O-548712/D19129724/2019/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KAMENITZA AD**, se sídlem 69 Iztochen blvd., BG-4017 Plovdiv, Bulharsko, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 15 A 66/2020-122,

t a k t o :

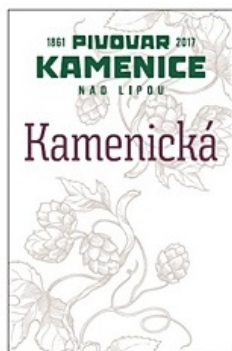
- I. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **5 100 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **5 100 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019,

č. j. O-548712/D18113402/2018/ÚPV, kterým byla žalobkyni zamítnuta přihláška barevné obrazové ochranné známky ve znění „1861 PIVOVAR KAMENICE NAD LIPOU 2017 Kamenická“, sp. zn. O-548712, (dále též „přihlašovaná ochranná známka“) v provedení:

a to na základě námitek podaných osobou zúčastněnou na řízení dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném od 1. 1. 2019 (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Osobě zúčastněné na řízení (dále též „OZNŘ“) svědčí podle tohoto rozhodnutí právo k

- mezinárodní obrazové ochranné známce č. 1278703:

- obrazové ochranné známce Evropské unie č. 17070194:

- slovní ochranné známce EU č. 17893755 ve znění „KAMENITZA“.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č. j. 15 A 66/2020-68, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle městského soudu žalovaný nesprávně posoudil otázku tzv. průměrného spotřebitele a pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení.

pokračování

[3] Rozsudek městského soudu následně zrušil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 27. 6. 2023, č. j. 9 As 131/2022-80, jelikož shledal, že rozsudek městského soudu je částečně nepřezkoumatelný. Nevyplyval z něj totiž jednoznačný a konzistentní závěr o tom, který prvek napadeného označení je třeba považovat za dominantní, což mělo vliv i na posouzení otázky nebezpečí záměny porovnávaných označení.

[4] Městský soud následně rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobě opět vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Opětovně shledal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku tzv. průměrného spotřebitele kolidujících výrobků a služeb.

[5] Městský soud dále shledal důvodnou námitku nesprávného posouzení podobnosti porovnávaných označení z vizuálního hlediska. Dle městského soudu je dominantním prvkem přihlašované ochranné známky sousloví tvořené slovními prvky KAMENICE a Kamenická. Městský soud proto souhlasil se žalovaným, že dominantním prvkem je slovní prvek. Městský soud nicméně dospěl k závěru, že výkladová východiska, která judikatura na vnitrostátní a unijní úrovni stanovila pro posuzování nebezpečí záměny ochranných známek, nelze mechanicky aplikovat na daný případ, jelikož je třeba reflektovat konkrétní okolnosti případu a zabývat se jejich komplexním zhodnocením. Pozornost průměrného spotřebitele bude sice primárně zaměřena na slovní prvek, avšak s ohledem na vizuální stránku přihlašované ochranné známky ho upoutá kombinace obrazového a dominantního slovního prvku. Namítaná označení jsou co do grafického i barevného zpracování zcela odlišná od přihlašované ochranné známky. Zatímco namítaná označení, s výjimkou slovní ochranné známky, se vyznačují jistým důrazem na zdobnost, vícebarevnou pestrost a nikoli strohé, ale spíše středověk evokující erbovní linie, přihlašovaná ochranná známka se vyznačuje střídavým a vcelku jednoduchým stylem, který klade důraz na prosté linie, přičemž na podkladě zobrazení chmelových větvíček je vyzdvihnut barevný kontrast slovních prvků KAMENICE a Kamenická. Městský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že slovní prvek posuzovaných označení má nižší míru dominance. Z tohoto důvodu nepřisvědčil žalovanému, že průměrný spotřebitel nemá v paměti dokonalý obraz ochranných známek a uchovává v ní zpravidla jen jejich dominantní prvky. V daném případě jsou sice dominantními slovní prvky, nicméně je třeba přihlídnout i k obrazovým prvkům, které hrají poměrně významnou roli při posuzování vizuální podobnosti porovnávaných označení.

[6] Co se týče podobnosti slovních prvků, městský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, č. 2859/2013 Sb. NSS, dle kterého podobnost slovních prvků umocňuje například skutečnost, že se kromě koncovky skládají ze stejných písmen ve stejném pořadí, že namítané označení je celé obsaženo v přihlašované ochranné známce, anebo že se totožná část porovnávaných označení nachází v počáteční části těchto označení, na kterou klade průměrný spotřebitel větší důraz. Nyní porovnávaná označení splňují dvě z výše uvedených kritérií, jelikož se kromě koncovky skládají ze stejných písmen ve stejném pořadí „kamenic“ a tato totožná část se nachází v jejich počáteční části. Dle městského soudu je proto lze do určité míry považovat za podobná, nicméně dané závěry nejsou relevantní pro nynější případ v rámci posuzování podobnosti porovnávaných označení z vizuálního a sémantického hlediska. Pokud jde o podobnost slovních prvků porovnávaných označení, nelze přehlížet jejich zásadní rozdílnost spočívající v odlišných dvou, respektive třech

posledních písmenech. Shoda počáteční části slovních prvků z vizuálního hlediska nemá za následek podobný celkový dojem, který porovnávaná označení vyvolávají. Porovnávaná označení se odlišují fontem a velikostí písma a svou koncovou částí. Právě přítomnost písmen TZ v namítaných označeních je z vizuálního hlediska důležitým odlišujícím znakem, jelikož jejich užití v češtině je krajně neobvyklé. Jejich přítomnost průměrného spotřebitele upoutá na první pohled a spotřebitel z nich ihned dovodí, že se nejedná o označení určité lokality na území ČR. Podobnost slovních prvků proto dle městského soudu nelze shledat ani v malé míře.

[7] Městský soud na základě výše uvedeného shledal, že přihlašovaná ochranná známka není z vizuálního hlediska podobná namítaným označením. Ani v případě namítané slovní ochranné známky neshledal podobnost s přihlašovanou ochrannou známkou, jelikož průměrný spotřebitel je schopen z vizuálního hlediska tato dvě označení s ohledem na jejich rozdílné koncovky rozeznat a odlišit.

[8] Městský soud poté přistoupil k posouzení podobnosti porovnávaných označení ze sémantického hlediska. Spojení PIVOVAR KAMENICE zesiluje význam přihlašované ochranné známky, a proto ji odlišuje ze sémantického hlediska od namítaných označení. Je z něj zřejmé, že přihlašovaná ochranná známka se týká výrobků, které pocházejí z určité lokality. Městský soud nesouhlasil se žalovaným, že průměrný spotřebitel si nemusí povšimnout výskytu písmen TZ u namítaných označení. Právě přítomnost těchto dvou písmen je důležitým odlišujícím znakem, jelikož je v češtině krajně neobvyklá. Cizokrajně znějící slovo Kamenitza si průměrný spotřebitel nemusí nutně spojit se zeměpisným názvem, jelikož ho může považovat za fantazijní prvek odlišný od zeměpisného označení lokality v ČR.

[9] Městský soud následně přistoupil k posouzení podobnosti porovnávaných označení z hlediska fonetického. Významná část slov *kamenice* a *kamenica* je totožná, přičemž tato část se nachází na jejich začátku. Nepatrný rozdíl v koncových slabikách *ce* a *ca* může průměrný spotřebitel přeslechnout. Městský soud proto shledal fonetickou podobnost porovnávaných označení ve vyšším stupni.

[10] Ohledně pravděpodobnosti záměny přihlašované ochranné známky se staršími označeními městský soud konstatoval, že pravděpodobnost záměny je dána pouze při splnění zákonem stanovených podmínek, tedy shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a též shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se porovnávaná označení vztahují. V rámci celkového posouzení nebezpečí záměny nemají vizuální, fonetické nebo sémantické aspekty porovnávaných označení vždy stejnou váhu. Dle městského soudu je v daném případě nejdůležitějším hledisko vizuální, a to zejména s ohledem na to, že se jedná o obrazové ochranné známky. Naopak fonetickou podobnost nepovažoval za natolik zásadní, aby optikou průměrného spotřebitele došlo k záměně porovnávaných označení. V případě daných výrobků (piv) hraje poměrně velkou roli sémantické hledisko, jelikož lze očekávat, že valná většina jejich konzumentů dokáže rozlišit tuzemská piva od piv zahraničních, a to podle názvu piva či jeho označení. Přihlašovaná ochranná známka a namítané ochranné známky tedy na průměrného spotřebitele nebudou působit z hlediska celkového dojmu jako podobné. Zaměnitelnost označení připadá v úvahu tam, kde je míra podobnosti porovnávaných označení výrobků a služeb natolik vysoká, že si je průměrný spotřebitel může splést. Přihlašovaná ochranná

pokračování

známka vykazuje celkově dostatečnou míru odlišení, proto nemůže dojít k její záměně s namítanými označeními.

[11] Na závěr se městský soud vyjádřil k tzv. kompenzačnímu principu, který vychází z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 29. 9. 1998, ve věci C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer*. Dle kompenzačního principu platí, že lze menší podobnost mezi výrobky a službami kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak, nelze z něj však dovozovat možnost kompenzovat větší podobností výrobků a služeb správním orgánem zjištěnou nepodobnost porovnávaných označení. Kompenzační princip se tedy uplatní pouze v případech, kdy jde o podobnost na straně porovnávaných označení i na straně výrobků a služeb, které jimi mají být chráněny. V projednávané věci však nebyla shledána téměř žádná podobnost porovnávaných označení, vyjma hlediska fonetického, kterému městský soud nepřikládal zásadní váhu.

II. Obsah kasační stížnosti žalovaného, OZNŘ a vyjádření žalobkyně k nim

II. A) Kasační stížnost ÚPV a vyjádření žalobkyně

[12] Žalovaný (dále též „ÚPV“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Městský soud nesprávně posoudil podobnost posuzovaných označení z vizuálního hlediska. NSS v bodě 67 rozsudku č. j. 9 As 131/2022-80 městský soud zavázal, aby se při posouzení vizuální podobnosti posuzovaných označení zaměřil i na starší slovní ochranou známku KAMENITZA. K tomu NSS připomněl, že pravděpodobnost záměny novější kombinované ochranné známky obsahující shodný nebo podobný slovní prvek, jaký obsahuje dřívější slovní ochranná známka, je obecně vyšší než v případě, že by se jednalo o dvě kombinované ochranné známky obsahující podobný nebo shodný slovní prvek. Posouzení podobnosti a následně pravděpodobnosti záměny přihlašované ochranné známky se starší slovní ochrannou známkou nebylo v původním rozsudku městského soudu provedeno řádně. Tento nedostatek přetrvává i v napadeném rozsudku. Městský soud se zabýval především porovnáním obrazových prvků, přičemž toto porovnání pouze okrajově doplnil stručným porovnáním dominantních slovních prvků, aniž by shledanou nepodobnost řádně odůvodnil. Slovní ochranná známka požívá nejširší ochrany, jelikož ji lze užívat v jakékoliv grafické nebo barevné podobě.

[14] Dle judikatury samotného městského soudu je vždy nutné důkladně posoudit podobnost přihlašovaného označení se slovní namítanou ochrannou známkou. V rozsudku ze dne 29. 3. 2018, č. j. 8 A 164/2015-54, městský soud vyčetl ÚPV, že se nevypořádal s tím, že tehdejší žalobce v rozkladu namítal, že slovní ochrannou známkou lze užívat v jakékoliv grafické nebo barevné podobě. Městský soud tedy v nynějším případě nepostupoval v souladu se svou vlastní judikaturou, když dostatečně nezohlednil význam dominantního slovního prvku a svůj odklon od judikatury dostatečně neodůvodnil. Městský soud měl uplatnit výkladová pravidla užívaná při hodnocení podobnosti ochranných známek, která vycházejí z unijní a vnitrostátní judikatury. Mezi ně patří například zásada, podle níž podobnost porovnávaných označení může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení nemá dominantní prvek, dále zásada, že slovní prvky

bývají v zásadě u kombinované ochranné známky považovány za dominantní. Dominantní slovní prvky KAMENICE a Kamenická nebyly v napadeném rozsudku řádně porovnány s jediným prvkem namítané slovní ochranné známky KAMENITZA.

[15] Městský soud si byl vědom relevantních východisek pro posouzení podobnosti, nicméně se rozhodl je nerespektovat, aniž by to přesvědčivým způsobem odůvodnil. Takový postup považuje ÚPV za nepřezkoumatelný a nezákonný. Při dodržení výkladových východisek by musel městský soud dospět k závěru, že slovní prvky přihlašované ochranné známky a jediný slovní prvek namítané slovní ochranné známky jsou si z vizuálního hlediska podobné.

[16] Městský soud se při porovnávání kolidujících označení opět soustředil především na porovnání obrazových prvků, a to i přes závazný právní názor NSS. V rámci tohoto posouzení se dopustil řady vnitřně rozporných tvrzení a závěrů, které napadený rozsudek činí nepřezkoumatelným. V bodě 96 napadeného rozsudku odkázal na relevantní judikaturu, přičemž dospěl k závěru, že nyní porovnávaná označení splňují dvě ze tří jí požadovaných kritérií, a proto jsou si do určité míry podobná. V bodě 97 napadeného rozsudku nicméně uvedl, že podobnost při posouzení dominantních slovních prvků nelze shledat ani v malé míře. V bodě 99 poté uvedl, že neshledal ani nízkou míru podobnosti z hlediska vizuálního, jelikož průměrný spotřebitel bude schopen s ohledem na rozdílné koncovky porovnávaných označení tato dvě označení rozlišit. Městský soud dospěl k překvapivému závěru o vizuální nepodobnosti porovnávaných označení, i když shledal podobnost jejich dominantních slovních prvků. Toto hodnocení je dle ÚPV minimálně v případě porovnání přihlašované ochranné známky s namítanou slovní ochrannou známkou rozporuplné. Koncovka TZ, která je umístěna z pohledu průměrného spotřebitele v nejméně významné části slova, není schopna z vizuálního hlediska naprosto negovat shodnost daných označení v dominující části slovních prvků. V případě porovnání slovní ochranné známky též nehraje roli jiný font či velikost písma.

[17] Městský soud v bodě 97 napadeného rozsudku uvedl, že přítomnost tří písmen TZA v namítaných ochranných známkách je důležitým odlišujícím znakem, jelikož jejich užití v češtině je krajně neobvyklé. Přítomnost těchto písmen proto dle městského soudu upoutá spotřebitele, který z nich pozná, že se nejedná o označení lokality v ČR. NSS však v rozsudku č. j. 9 As 131/2022-80 uvedl, že písmena TZA by spíše mohla vést k závěru o vizuální podobnosti v nižší míře. Odlišnost dané koncovky tak nemůže z hlediska vizuálního představovat natolik zásadní odlišující znak, který by způsoboval nepodobnost porovnávaných označení. ÚPV nesouhlasí ani se závěrem uvedeným v bodě 100 napadeného rozsudku o nízké míře dominance slovního prvku. V případě namítané slovní ochranné známky nelze hovořit o nízké míře dominance slovního prvku, když jiný prvek nemá. Slovní ochranná známka nemůže být i přes existenci dalších nedominantních prvků přihlašované ochranné známky této známce nepodobná.

[18] Rozporný je i závěr městského soudu ohledně nepodobnosti porovnávaných označení z hlediska sémantického, když v bodě 104 napadeného rozsudku uvedl, že průměrný spotřebitel nebude automaticky cizojazyčný slovní prvek vnímat jako přepis českého názvu do cizího jazyka, zatímco v bodě 108 uvedl, že průměrný spotřebitel se může domnívat, že se jedná o jazykovou mutaci téhož názvu.

pokračování

[19] Městský soud bez řádného zdůvodnění nevzal v úvahu fonetické hledisko podobnosti porovnávaných označení při hodnocení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení. Za nejdůležitější hledisko považoval vizuální hledisko, jelikož se jedná o obrazové ochranné známky. Každému z hledisek nemusí být přiznána stejná váha, neboť důležitost jednotlivých hledisek se odvíjí především od toho, jak bude průměrný spotřebitel vnímat porovnávaná označení. Například u výrobků, které jsou zpravidla prodávány v samoobslužných prodejnách, bude rozhodující hledisko vizuální, zatímco u výrobků, které jsou objednávány ústně, bývá stěžejní hledisko fonetické. V nynějším případě se jedná o výrobky a služby, které jsou nabízeny jak v samoobslužných prodejnách, tak v barech a restauracích. Dle rozsudku NSS ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 118/2021-45, jsou spotřebitelé alkoholických nápojů zvyklí je označovat a rozeznávat podle slovního prvku. SDEU v rozsudku ze dne 15. 1. 2003, ve věci *T-99/01, Mystery Drinks GmbH*, uvedl, že u zboží, které je objednáváno i po ústní objednávce, postačuje ke vzniku nebezpečí záměny již samotná fonetická podobnost označení. Není proto důvodu, aby v projednávaném případě bylo fonetické hledisko upozaděno oproti hledisku vizuálnímu. Krom toho měl městský soud porovnat i namítanou slovní ochrannou známku.

[20] ÚPV nesouhlasí ani s posouzením kompenzačního principu ve smyslu judikatury SDEU. Pokud by městský soud správně dospěl k závěru o podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního, musel by dospět k závěru o podobnosti porovnávaných označení z hlediska celkového dojmu a následně s ohledem na vysokou podobnost dotčených výrobků a služeb by rovněž musel dospět k závěru o pravděpodobnosti záměny posuzovaných označení. Městský soud však vyloučil aplikaci kompenzačního principu, ačkoliv i on shledal podobnost porovnávaných označení z hlediska fonetického.

[21] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ÚPV navrhla její zamítnutí. Přihlašovaná ochranná známka obsahuje několik slovních a číselných prvků, ale i obrazové prvky, které nejsou navázány na slovní prvky, a které tak stojí samostatně a nezávisle. Takové prvky nemůže obsahovat slovní ochranná známka, proto nelze akceptovat široký výklad rozsahu ochrany slovní ochranné známky, jak jej provádí ÚPV. V případě obrazových ochranných známek se slovním prvkem je třeba porovnávat ochranné známky jako celek, a to v souladu s rozsudkem NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006-123, č. 1714/2008 Sb. NSS. V daném případě nelze z přihlašované ochranné známky vytrhnout pouze jeden prvek, ačkoliv je označen za dominantní, a pouze tento prvek porovnat s namítanou slovní ochrannou známkou, jak činí ÚPV. Obrazové prvky jsou v přihlašované ochranné známce natolik výrazné, že utvářejí celkový dojem ochranné známky spolu s prvky slovními.

[22] Co se týče vizuálního hlediska porovnávaných označení, ÚPV nerozlišil, že městský soud porovnával jednak slovní prvky, u kterých shledal určitou podobnost, a přihlašovanou ochrannou známku jako celek, kde byla hodnocena i podobnost se slovní namítanou ochrannou známkou. ÚPV mechanicky aplikuje argumentaci o podobnosti porovnávaných označení tím, že vyčleňuje z přihlašované ochranné známky dva slovní prvky, které mechanicky porovnává s ohledem na počet písmen a slabik se slovním prvkem KAMENITZA. ÚPV však nevnímá, že přihlašovaná ochranná známka má dva dominantní prvky najednou, takže počet písmen i slabik je oproti namítané slovní ochranné známce minimálně dvojnásobný. Městský soud odůvodnil, proč český průměrný spotřebitel nebude

cizokrajně vypadající prvek KAMENIT'ZA zaměňovat se slovním prvkem uvedeným na přihlašované ochranné známce.

[23] Sémantickým hlediskem se městský soud dle žalobkyně zabýval podrobně a prvek TZA na konci namítaného označení shledal jako originální a nezpůsobující podobnost s přihlašovanou ochranou známkou.

[24] Žalobkyně nesouhlasí s námitkou o vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Jeho bod 108 se týká pouze fonetické podobnosti. Ohledně vizuálního hlediska městský soud uvedl, že průměrný spotřebitel nebude cizojazyčný slovní prvek automaticky vnímat jako přepis českého názvu. Nelze souhlasit s ÚPV, že městský soud rezignoval na pravidla stanovená judikaturou a odchýlil se od vlastní rozhodovací praxe. Městský soud hodnotil konkrétní případ, přičemž neaplikoval mechanicky pravidla porovnání spočívající v hodnocení počtu slabik a písmen.

[25] Co se týče pravděpodobnosti záměny, žalobkyně uvedla, že v napadeném rozsudku bylo řádně odůvodněno, proč nebylo fonetické hledisko shledáno jako relevantní. Tento závěr není v rozporu s judikaturou, jelikož dle rozsudku SDEU ze dne 3. 9. 2010, ve věci T-472/08, *Companhia Muller de Bebidas*, toto hledisko není významné, když jsou konkrétní nápoje široce distribuovány a prodávány nejen ve specializovaných obchodech, kde by mohly být objednávány ústně, ale i ve velkých obchodních centrech, ve kterých se jejich koupě opírá o vizuální dojem. Žalobkyně nevidí rozpor mezi posouzením městského soudu a rozsudkem č. j. 9 As 118/2021-45, jelikož v něm NSS zmínil, že spotřebitelé alkoholické nápoje označují ústně po zhlédnutí jejich názvu na lístku. Takže NSS považuje za hlavní vizuální a sémantické hledisko.

[26] Kompenzační princip se dle žalobkyně v dané věci neuplatní. Aplikaci tohoto principu v případě, kdy by vyšší mírou podobnosti výrobků či služeb měla být kompenzována nižší míra podobnosti samotného označení, zpochybňuje i samotný ÚPV. Dle rozhodnutí předsedy ÚPV ze dne 23. 3. 2016, č. j. 0-501891/D15085933/20158/ÚPV, platí, že primárně musí existovat vysoký stupeň podobnosti mezi porovnávanými označeními. Dále předseda ÚPV zmínil, že pokud mezi porovnávanými označeními není dán vysoký stupeň podobnosti, pak nelze dle logického výkladu aplikovat kompenzační princip. Uplatnění kompenzačního principu není povinnost, pokud bylo zjištěno, že u porovnávaných označení nebyla shledána podobnost, která by mohla vést k jejich zaměnitelnosti.

II. B) Kasační stížnost OZNŘ a vyjádření žalobkyně

[27] Osoba zúčastněná na řízení napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[28] Městský soud postupoval v rozporu s pravidly, která mají být aplikována při posuzování podobnosti ochranných známek, i s dosavadní judikaturou a nesprávně vyhodnotil několik stěžejních otázek. Městský soud si též na několika místech v napadeném rozsudku protiřečí. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný.

[29] Městský soud nesprávně posoudil otázku průměrného spotřebitele. Nelze přijmout jeho závěr, že průměrný spotřebitel bude v případě zkoušení nové značky piva obezřetnější,

pokračování

zejména pokud jde o zahraniční produkt. OZNŘ odkazuje na rozsudek Tribunálu ze dne 14. 6. 2017, T-95/16, ve věci *ROYAL & CAPORAL*, dle kterého platí, že pokud lze v rámci příslušné spotřebitelské veřejnosti rozeznat více skupin, je třeba zohledňovat tu s nejnižší mírou pozornosti a informovanosti.

[30] Při posouzení vizuálního hlediska porovnávaných označení městský soud dostatečně nezohlednil podobnost přihlašované ochranné známky se starší slovní ochrannou známkou. Městský soud odkázal na skutečnost, že průměrného spotřebitele primárně upoutá slovní prvek kombinovaných ochranných známek, přičemž odkázal na slova Kamenická, PIVOVAR a KAMENICE. Slovo PIVOVAR však nemůže být pro pivo distinktivní. Každé pivo je z pivovaru. OZNŘ souhlasí s městským soudem, že je třeba zabývat se konkrétními okolnostmi případu, nicméně to nezakládá důvod vyloučit aplikaci rozhodovací praxe vyšších soudů. Celé posouzení městského soudu ohledně vizuálního hlediska směřovalo pouze k porovnání podobnosti přihlašované ochranné známky a starších obrazových ochranných známek. Slovní ochrannou známku KAMENITZA městský soud zahrnul pouze okrajově a posouzení ohledně ní provedl v rozporu se zásadami práva ochranných známek.

[31] Dle městského soudu nelze přehlížet obrazové prvky ochranných známek, jelikož ty dominují porovnávaným označením. Dle stejné logiky by stačilo, aby ke slovním prvkům COCA COLA byl přidán výrazný obrazový prvek, na poslední pozici jedno písmenko a označení by nebylo pokládáno za podobné s ochrannými známkami světového gigantu.

[32] Městský soud dospěl k závěru, že pozornost průměrného spotřebitele upoutá slovní prvek, poté však u něj shledal nižší míru dominance, jelikož nelze odhlédnout od obrazových prvků. Takový závěr je v rozporu s judikaturou, kterou v napadeném rozsudku citoval. Starší slovní ochranná známka žádné obrazové prvky nemá. Městský soud se dále neztotožnil s argumentací ÚPV, že spotřebitel nemá v paměti dokonalý obraz ochranných známek. Takový názor je v rozporu se známkoprávní praxí. Městský soud poté porovnává ochrannou známku KAMENITZA, nicméně tvrdí, že zásadní pro odlišení shodné části KAMENI na začátku slova je odlišná koncovka, proto slovní ochrannou známku nepovažuje za vizuálně podobnou s přihlašovanou ochrannou známkou. S těmito závěry OZNŘ nesouhlasí. Není jí zřejmé, proč by kořen slova nezakládal podobnost, ale jeho koncovka od sebe dokázala zásadně odlišit dvě označení. Takový závěr nedává smysl z pohledu gramatiky českého jazyka. Slovní prvky KAMENICE/Kamenická a KAMENITZA nebyly řádně porovnány. V souvislosti s pivem je navíc shodná dominantní část KAMENI zcela distinktivní, proto odlišnost v koncovce nemůže hrát zásadní roli. OZNŘ nesouhlasí ani s tvrzením, že koncovka tza (foneticky ca) je v češtině krajně neobvyklá. Takové zakončení je naprosto běžné v moravských dialektech, navíc nelze opomenout vliv německého a polského jazyka ve střední Evropě. Daná koncovka se navíc skládá z běžně užívaných písmen. Ani závěr o tom, že letopočty nepřispívají k podobnosti porovnávaných označení, není správný, jelikož průměrný spotřebitel nemá v hlavě přesný obraz ochranných známek.

[33] Městský soud dále dospěl k závěru, že porovnávaná označení si nejsou vizuálně podobná ani v nízké míře, ačkoliv na jiných místech napadeného rozsudku uvedl, že se

označení shodují v části KAMENI a že dominantní jsou prvky slovní. Dále uznal, že porovnávání označení splňují dvě ze tří kritérií podobnosti dle rozsudku NSS č. j. 8 As 41/2021-46, a označení lze proto považovat za podobná. Městský soud si tedy i zde protiřečí.

[34] Městský soud rozhodl v rozporu se svou dosavadní rozhodovací praxí, když se neřídil závěry svého rozsudku č. j. 8 A 164/2015-54. ÚPV se zabýval všemi prvky porovnávaných označení. Jeho postup proto nelze považovat za mechanické uplatnění výkladových pravidel.

[35] OZNŘ nesouhlasí ani s posouzením sémantického hlediska. Dle městského soudu je absence slovního prvku PIVOVAR podstatná, jelikož slovní spojení PIVOVAR KAMENICE zesiluje význam přihlašované ochranné známky. OZNŘ nesouhlasí se závěrem, že průměrný spotřebitel nemůže zaměnit zeměpisný údaj PIVOVAR KAMENICE se zeměpisným údajem Kamenitza, naopak se přiklání k názoru ÚPV, že většina průměrných spotřebitelů daných výrobků netuší nic o existenci vrchu a části města Plovdiv Kamenitza. Spotřebitelé s průměrnou mírou pozornosti proto budou oba výrazy považovat za různojazyčné ekvivalenty názvu Kamenice. I kdyby bylo zřejmé, že jde o označení různých míst, nelze vyloučit, že by průměrný spotřebitel sémantickou souvislost mezi oběma označeními nespatořoval.

[36] OZNŘ nesouhlasí ani se závěrem, že u porovnávaných označení neexistuje nebezpečí záměny, i přesto, že si jsou z fonetického hlediska podobná ve vyšším stupni. Městský soud odůvodnil přednost vizuálního hlediska tím, že se jedná o obrazové ochranné známky a že totéž platí i pro slovní ochrannou známku. Tyto argumenty si protiřečí. V napadeném rozsudku není uveden žádný relevantní důvod, proč je fonetické hledisko nepodstatné. Na posouzení důležitosti jednotlivých hledisek nemá vliv, o jaký druh ochranné známky se jedná, nýbrž jakým způsobem jsou ochranné známky užívány v praxi, tj. hledí se na výrobky a služby a na to, a jakým způsobem jsou nabízeny spotřebitelům na trhu. U piv a hostinských služeb je nutné brát ohled na to, že se výrobky objednávají ústně nejen v restauracích a barech, ale i v prodejnách s obsluhou. Současně jsou výrobky propagovány též reklamou v médiích, kde hraje fonetické hledisko důležitou roli. OZNŘ odkazuje na rozsudek NSS č. j. 9 As 118/2021-45, dle kterého je u ochranných známek týkajících se pivních nápojů důležité právě fonetické hledisko.

[37] Kompenzační princip se dle OZNŘ užije v případech, kdy existuje podobnost na straně porovnávaných označení i na straně výrobků a služeb. Pokud městský soud uznal podobnost porovnávaných označení alespoň v jednom hledisku, měl aplikovat kompenzační princip. S ohledem na skutečnost, že porovnávaná označení mají být zapsána pro totožné výrobky, jsou určeny pro totožné spotřebitele a jsou foneticky podobná ve vyšší míře, je míra zaměnitelnosti obou označení vysoká a asociace průměrného spotřebitele takřka nezpochybnitelná.

[38] OZNŘ na závěr upozorňuje, že pokud by byly akceptovány závěry městského soudu, šlo by o zásah do celkové koncepce posuzování zaměnitelnosti ochranných známek a do ustálené praxe. Závěry městského soudu ohrožují právní jistotu, která souvisí s rozhodovací praxí po léta budovanou českými i zahraničními soudy.

pokračování

[39] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti OZNŘ navrhuje její zamítnutí. OZNŘ shledává rozpornost napadeného rozsudku nesprávně v těch částech, ve kterých městský soud vysvětluje, proč nelze užít konkrétní judikáty. Napadený rozsudek je konzistentní, řádně odůvodněný a v souladu s běžně uplatňovanými pravidly pro hodnocení zaměnitelnosti ochranných známek. Žalobkyně poté v části ad A) vyjádření rozporuje konkrétní námitky OZNŘ ohledně definice průměrného spotřebitele.

[40] Ohledně posouzení vizuálního hlediska podobnosti porovnávaných označení žalobkyně uvádí, že není důvod se domnívat, že v daném případě budou spotřebitelé vnímat přednostně slovní prvky ochranných známek. Obrazové prvky přihlašované ochranné známky jsou totiž zpracovány do svébytných kompozic, jež působí výrazně na vizuální vnímání průměrného spotřebitele. Dále uvádí, že je z napadeného rozsudku zřejmé, že městský soud do porovnání zahrnul i slovní ochrannou známku KAMENITZA. Není tudíž pravdivé tvrzení, že tuto ochrannou známku z porovnání vynechal. Městský soud v bodě 97 napadeného rozsudku odůvodnil, proč je přes shodnost počátečních písmen porovnávaných označení považoval za odlišné. Odlišnost označení odůvodnil výraznou a netradiční koncovkou TZA, která se nevyskytuje v českém jazyce. Zcela nepřipustná je argumentace OZNŘ, že část slova KAMENI disponuje distinktivitou ve vztahu k pivu. Pouhá část slovního prvku bez vlastního významu nemůže být odtržena od zbytku slova, aby jí byla přisuzována distinktivita. OZNŘ dále nerozlišuje, kdy městský soud konstatuje určitou míru podobnosti mezi slovními prvky porovnávaných označení a kdy odůvodňuje závěr, že neshledává podobnost v porovnávaných označeních jako celku.

[41] K posouzení sémantického hlediska žalobkyně připomíná, že OZNŘ neuvedla žádný argument, proč by měl průměrný spotřebitel považovat porovnávaná označení za podobná.

[42] Ohledně fonetického hlediska podobnosti porovnávaných označení žalobkyně opakuje svou argumentaci z vyjádření ke kasační stížnosti ÚPV. K tomu doplňuje, že tvrzení OZNŘ, že se pivo rovněž objednává v prodejnách s obsluhou, neobstojí, jelikož tyto prodejny jsou v současné době na trhu zastoupeny minimálně. I ohledně kompenzačního principu žalobkyně opakuje svou argumentaci z vyjádření ke kasační stížnosti ÚPV.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[43] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[44] Jelikož se v projednávané věci jedná o opakované kasační stížnosti, NSS se nejprve zabýval otázkou, zda jsou kasační stížnosti přípustné dle § 104 odst. 3 s. ř. s. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je totiž omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí zrušil NSS.

[45] Ze zákazu opakované kasační stížnosti dovodila judikatura NSS nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování NSS. Dané ustanovení nelze vztáhnout zejména na

případy, kdy NSS vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musejí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru a následování pokynu NSS musí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla (srov. usnesení NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 9 As 22/2021-37). Nepřípustnost opakované kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. též vylučuje, aby NSS revidoval svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[46] NSS zrušil předchozí rozsudek městského soudu č. j. 15 A 66/2020-68 kvůli nedostatečnému posouzení otázky dominantního prvku přihlašované ochranné známky, na jejímž základě mohla být zkoumána podobnost porovnávaných označení a celková pravděpodobnost jejich záměny. Z tohoto důvodu nejsou přípustné kasační námitky OZNŘ ohledně posouzení průměrného spotřebitele, jelikož s posouzením této otázky ze strany městského soudu se NSS ztotožnil v bodech 51 až 54 rozsudku č. j. 9 As 131/2022-80. Stejně tak nejsou přípustné ani kasační námitky obou stěžovatelů týkající se posouzení sémantického hlediska podobnosti porovnávaných označení, jelikož s posouzením městského soudu, které odpovídá jeho nynějším závěrům, se NSS ztotožnil v bodech 62 až 63 výše uvedeného rozsudku. Tyto otázky tak již NSS nemůže opětovně posuzovat. Zbylé námitky shledal NSS přípustnými, proto se k nim věcně vyjádří níže.

[47] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

III. a) Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[48] Vzhledem k tomu, že ÚPV a OZNŘ uplatnily v kasačních stížnostech také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být dle ustálené judikatury vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[49] Oba stěžovatelé spatřují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v rozporech v argumentaci městského soudu a v neodůvodněném odklonu od ustálené judikatury a praxe. NSS se ke každé z těchto námitek vyjádří samostatně.

[50] První námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku směřuje do rozporných závěrů městského soudu ohledně vizuální podobnosti porovnávaných označení. Oba stěžovatelé upozorňují na body 96 a 97 napadeného rozsudku. V bodě 96 napadeného rozsudku městský soud provedl srovnání podobnosti slovních prvků porovnávaných

pokračování

ochranných známek, které v dřívějších odstavcích posoudil jako dominantní prvky. V tomto odstavci vycházel z rozsudku NSS č. j. 8 As 41/2012-46, dle kterého je případná podobnost slovních prvků porovnávaných označení umocněna tím, že se daná označení kromě koncovky skládají ze stejných písmen ve stejném pořadí, že je namítaná ochranná známka celá obsažena v přihlašované ochranné známce a že se totožná část porovnávaných označení nachází v počáteční části těchto označení, na kterou klade průměrný spotřebitel větší důraz. Městský soud v tomto odstavci dospěl k závěru, že porovnávaná označení splňují dvě ze tří výše uvedených kritérií, jelikož se kromě koncovky skládají ze stejných písmen ve stejném pořadí kamenic/KAMENIC a jejich totožná část se nachází v počáteční části, které průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam. Městský soud dále uvedl, že slovní prvky porovnávaných označení *„lze do určité míry považovat za podobné.“* Na závěr tohoto odstavce uvedl, že tyto závěry neshledal jako relevantní pro nyní posuzovaný případ z hlediska vizuálního a sémantického.

[51] V bodě 97 napadeného rozsudku poté konstatoval, že nelze přehlížet zásadní rozdílnost slovních prvků v odlišných dvou, respektive třech posledních písmenech. Shoda počáteční části slovních prvků KAMENI/Kamení proto nemá z vizuálního hlediska za následek podobný celkový dojem. Přítomnost písmen TZA dle městského soudu upoutá průměrného spotřebitele s ohledem na svou atypičnost a spotřebitel z nich ihned dovodí, že se nejedná o označení určité lokality na území ČR, ale o označení cizokrajné. Městský soud na konci tohoto bodu uzavřel, že podobnost tak *„při posouzení dominantních slovních prvků nelze shledat ani v malé míře.“* Následně v bodě 99 napadeného rozsudku uzavřel, že přihlašovaná ochranná známka není v celkovém dojmu z vizuálního hlediska podobná namítaným ochranným známkám, jelikož neshledal ani nízkou podobnost, a to ani v případě starší slovní ochranné známky KAMENITZA, neboť průměrný spotřebitel bude schopen přihlašovanou ochrannou známku a starší slovní ochrannou známku rozeznat s ohledem na jejich rozdílné koncovky.

[52] NSS ve výše uvedených závěrech městského soudu shledal jistý rozpor, nicméně ten není natolik závažný, aby odůvodnil zrušení napadeného rozsudku. Městský soud v bodě 96 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že pravidla z ustálené judikatury by spíše nasvědčovala tomu, že slovní prvky porovnávaných označení si jsou do jisté míry podobné. Tato pravidla nicméně nebylo dle městského soudu možné v projednávané věci použít, jelikož odlišná koncovka slovních prvků jakoukoliv podobnost zcela vylučuje. Z daných dvou odstavců tedy vyplývá jednoznačný závěr o tom, proč si podle městského soudu porovnávaná označení nejsou vizuálně podobná, i přesto, že by pravidla z ustálené judikatury nasvědčovala opaku. Napadený rozsudek proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. K věcné správnosti daného závěru se NSS vyjádří níže.

[53] ÚPV a OZNŘ shledávají nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i v tom, že městský soud dostatečně neodůvodnil svůj odklon od ustálené judikatury týkající se pravidel posuzování podobnosti ochranných známek. Městský soud se k pravidlům z ustálené judikatury výslovně vyjádřil v bodě 91 napadeného rozsudku, kde konstatoval, že v projednávané věci *„nelze mechanicky aplikovat výkladová východiska, která judikatura, ať již na úrovni SDEU či na národní úrovni, stanovila pro posuzování zaměnitelnosti ochranných označení optikou průměrného spotřebitele, nýbrž je třeba reflektovat konkrétní okolnosti případu a zabývat se jejich komplexním zhodnocením.“* Ačkoliv by z výše uvedeného mohlo vyplývat,

že se městský soud snaží odklonit od ustálené judikatury, NSS shledal, že k tomu v projednávané věci ve skutečnosti nedošlo. Městský soud totiž dospěl k závěru, že slovní prvky porovnávaných obrazových označení nejsou natolik dominantní, aby se mohl zabývat pouze jimi. Takový závěr není však v rozporu s judikaturou. SDEU totiž již v bodě 41 rozsudku ze dne 12. 6. 2007, ve věci C-334/05, *OHIM v. Shaker*, uvedl, že „je namístě provést srovnání, při kterém budou dotčené ochranné známky posuzovány **každá ve svém celku, což nevylučuje, že celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, může za určitých okolností dominovat jedna nebo více jejích složek**“ (zvýraznění provedl NSS). K tomuto závěru fakticky dospěl i městský soud, i když z jeho rozhodnutí není zřejmé, jestli o tomto výkladovém východisku věděl. Městský soud v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vysvětlil, proč je dle jeho názoru podstatné přihlížet i k obrazovým prvkům porovnávaných označení a proč nejsou dominantní slovní prvky porovnávaných označení podobné. Městský soud tak vysvětlil své závěry ohledně vizuální nepodobnosti porovnávaných označení, přičemž postupoval v souladu s judikaturou SDEU. Napadený rozsudek proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

III. b) Vizuální, fonetická a sémantická podobnost porovnávaných označení

[54] Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách platí: *Přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námítky“)* (...)

b) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou (...).

[55] Před samotným posouzením podobnosti porovnávaných označení NSS připomíná, že dle judikatury SDEU musí být globální posouzení nebezpečí záměny, co se týče vzhledové, fonetické nebo sémantické podobnosti porovnávaných označení, založeno na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišujícím a dominantním prvkům. Vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v globálním posouzení uvedeného nebezpečí, přičemž průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (viz rozsudek SDEU ve věci C-334/05, *OHIM v. Shaker*, bod 35 a v něm citovaná judikatura). Z tohoto rozsudku také vyplývá, že při posuzování podobnosti porovnávaných označení nelze opomenout žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu; výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky (rozsudek SDEU ve věci C-334/05 P, *OHIM v. Shaker*, bod 41).

[56] Dle rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153, platí, že posuzování podobnosti srovnávaných označení nemůže být založeno „pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střetnuvších se označení – tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Zaměnitelnost označení může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní

pokračování

odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. Na podobnost známek tak lze usuzovat podle toho, co vytváří celkový dojem, tedy buď již z pouhé části obrazové, či slovní, nebo ze souhrnu obou.“

[57] NSS na úvod připomíná, že přihlašovanou ochranou známku i namítané ochranné známky č. 1278703 a 17070194 lze považovat za známky kombinované, tedy za ochranné známky, které se skládají ze slovních i obrazových prvků. Ačkoliv jsou tyto ochranné známky podle nyní účinné právní úpravy (viz Přílohu č. 1 bod 2 doplněnou novelou zákona o ochranných známkách provedenou s účinností od 1. 1. 2019 zákonem č. 286/2018 Sb.) označovány za obrazové, lze na ně použít závěry o kombinovaných ochranných známkách.

[58] NSS se nejprve zaměřil na vypořádání námitek ohledně (ne)podobnosti porovnávaných označení z **hlediska vizuálního**. ÚPV a OZNŘ shodně namítají, že se městský soud neřídil závazným právním názorem z rozsudku NSS č. j. 9 As 131/2022-80, když řádně neposoudil podobnost a následně i pravděpodobnost záměny přihlašované ochranné známky se starší slovní ochrannou známkou KAMENITZA. NSS ve výše uvedeném rozsudku zavázal městský soud k tomu, aby opětovně posoudil, zda a z jakého důvodu jsou některé z prvků porovnávaných označení dominantní. Na základě závěru o případné dominantnosti některého z prvků měl poté provést posouzení podobnosti porovnávaných označení z jednotlivých hledisek. Dále ho NSS zavázal, aby se při svém posouzení zaměřil i na starší slovní ochrannou známku „KAMENITZA“, obzvláště v části posouzení věnující se vizuální podobnosti porovnávaných označení.

[59] Městský soud se k vizuální podobnosti přihlašované ochranné známky a starší slovní ochranné známky vyjádřil v bodě 99 napadeného rozsudku, ve kterém uvedl, že ani v případě slovní namítané ochranné známky nelze shledat podobnost s přihlašovanou ochrannou známkou, jelikož průměrný spotřebitel bude schopen tato dvě označení z vizuálního hlediska s ohledem na jejich rozdílné koncovky rozeznat a odlišit. V bodě 100 napadeného rozsudku poté konstatoval, že vzhledem k nízké míře dominance slovního prvku je třeba posoudit slovní prvek v kombinaci s prvkem obrazovým, přičemž přihlašovaná ochranná známka jako celek není vizuálně podobná namítané slovní ochranné známce KAMENITZA.

[60] Z výše uvedeného je zřejmé, že městský soud provedl posouzení vizuální podobnosti porovnávaných označení i s ohledem na starší ochrannou známku KAMENITZA. Není proto pravdou, že by tuto ochrannou známku při svém posouzení opomněl. Závěr o její nepodobnosti s přihlašovanou ochrannou známkou založil na rozdílné koncovce slovního prvku.

[61] NSS dává ÚPV a OZNŘ za pravdu, že obecné pravidlo u posuzování vizuální podobnosti dvou ochranných známek přiznává větší vliv počáteční části slovního prvku, nikoliv jeho koncovce. Nicméně z judikatury SDEU vyplývá výjimka z tohoto pravidla, která je tvořena případy, kdy význam první části označení nelze přeceňovat, neboť při porovnávání jednotlivých označení z hlediska jejich možné zaměnitelnosti je třeba posuzovat označení jako celky [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 18. 6. 2008, ve věci T-175/06, *The Coca-Cola Company v. OHIM*, nebo ze dne 6. 7. 2004, ve věci T-117/02, *Grupo El Prado Cervera v. OHIM – Héritiers Debuschewitz (CHUFAFIT)*, bod 48, či rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 24/2009-142, *VIGOUR*]. SDEU dále přiznal důležitost koncovce

slovního prvku v rozsudku ze dne 20. 11. 2007, ve věci T-149/06, *Castellani SpA*, nebo v rozsudku ze dne 22. 6. 2004, ve věci T-66/03, *Koffiebranderij en Theehandel "Drie Mollen sinds 1818" BV*. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že pravidlo, kterého se dovolávají oba stěžovatelé, se neuplatní v každém případě, ale existuje z něj řada výjimek.

[62] K tomu lze připomenout rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 181/2012-84, ve kterém NSS neshledal podobnost slovních prvků porovnávaných označení RED BULL a REDMAX, přičemž při posuzování vizuálního hlediska podobnosti daných označení zohlednil i pro češtinu neobvyklé písmeno X, které se nacházelo na konci jednoho z označení a které dle NSS upoutá pozornost průměrného spotřebitele.

[63] V bodech 18 a 23 nedávného rozsudku ze dne 12. 6. 2024, č. j. 6 As 315/2023-44, *Trenýrkovice/Trenýrkárna*, NSS doplnil: „Stejný slovní základ ochranných známek zároveň bez dalšího neznamená jejich zaměnitelnost. Podstatné je, zda jsou další části (písmena) schopny vyvolat odlišný celkový dojem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 24/2009 142, *VIGOUR*, a rozsudek Tribunálu ve věci č. T 117/02, *CHUFACIT*, na které odkazovala stěžovatelka). (...) Jde-li o podobu přípon, v posuzované věci má každá z přípon jinou délku (čtyři písmena oproti pěti) a skládá se též ze zcela jiných písmen. Při spojení s kořenem slova sice oba slovní výrazy působí podobně, tato podobnost je však založena především na shodě kořene, který se úzce pojí s nedistinktivním výrazem ‚trenýrky‘, jak již bylo uvedeno výše. Jiné přípony s sebou nesou též jiné zvukové (fonetické) znění obou označení při jejich vyslovení. To se projevuje především v přidání třetího písmene ‚r‘ u přípony ‚árna‘, které dodává označení ‚Trenýrkárna‘ charakteristickou zvukovou koncovku oproti označení ‚Trenýrkovice‘.“

[64] NSS se na základě výše uvedeného ztotožňuje s názorem městského soudu, že koncovka slovního prvku namítaných ochranných známek TZA je natolik výrazná a pro český jazyk atypická, že způsobuje nepodobnost slovních prvků z vizuálního hlediska. Lze sice dát za pravdu ÚPV, že městský soud v bodě 97 napadeného rozsudku částečně přebírá argumentaci z porovnání daných označení ze sémantického hlediska do posouzení podobnosti z hlediska vizuálního, když argumentuje tím, že průměrný spotřebitel z písmen TZA dovodí, že se nejedná o označení určité lokality na území ČR. NSS přesto souhlasí s městským soudem, že část slovního prvku namítaných ochranných známek TZA bezpochyby upoutá pozornost českého průměrného spotřebitele, jenž není na její užívání v označování piv a podobných nápojů zvyklý. Tuto neobvyklou koncovku si průměrný spotřebitel uchová v paměti, a nelze proto tvrdit, že by si byl schopen vybavit pouze (či převážně) počáteční část slovních prvků ochranných známek.

[65] Tento závěr je možné uplatnit i na starší slovní ochrannou známku KAMENITZA. NSS sice souhlasí s tím, že u slovního prvku této ochranné známky nelze hovořit o jeho nižší dominanci, jelikož tato ochranná známka neobsahuje žádný další prvek, nicméně i u slovní ochranné známky si průměrný český spotřebitel všimne pro český jazyk neobvyklé koncovky TZA, která upoutá jeho pozornost natolik, že může „přebít“ podobnost počáteční části srovnávaných slovních prvků. Co se týče tvrzení OZNŘ, že zakončení TZA je naprosto běžné v moravských dialektech, NSS uvádí, že toto tvrzení je pravdivé u výslovnosti daného slova (kamenica), nikoliv však z hlediska vizuálního. Je obecně známo, že běžná česká slova a názvy koncovku TZA ani v moravských dialektech nepoužívají. OZNŘ má sice pravdu, že část TZ se skládá ze dvou písmen běžně používaných v českém jazyce, nicméně tato písmena nebývají užívána takto společně. Závěr městského

pokračování

soudu o nepodobnosti slovních prvků přihlašované ochranné známky a starší slovní ochranné známky z vizuálního hlediska tak obстоjí.

[66] Co se týče bodu 40 předchozího rozsudku č. j. 9 As 131/2022-80, kterého se stěžovatelé dovolávají, NSS v něm uvedl, že existence písmen TZ ve slovním prvku namítaných označení „*by spíše mohla vést k závěru o vizuální podobnosti v nižší míře*“. NSS užitím fráze *spíše mohla* nevyslovil jednoznačný závěr ohledně významu písmen TZ ve slovních prvcích namítaných ochranných známek a konečné posouzení ponechal na městském soudu. Ten v bodě 97 napadeného rozsudku vysvětlil, proč nedospěl k závěru o vizuální podobnosti slovních prvků. Není proto pravdou, že by městský soud postupoval v rozporu se závazným právním názorem NSS. Na základě výše uvedeného NSS shledal, že městský soud posoudil vizuální podobnost dominantních slovních prvků porovnávaných ochranných známek správně.

[67] K námitce, že slovní prvek PIVOVAR nemůže být pro pивní výrobky distinktivní, NSS uvádí, že městský soud v bodě 91 napadeného rozsudku uvedl, že tento slovní prvek lze považovat pouze za obecnou informaci, jež má popisný charakter. NSS dává stěžovatelům za pravdu, že slovní prvek PIVOVAR skutečně nemůže být pro pивní výrobky distinktivní, jelikož má pouze popisný charakter. Též je třeba upozornit na to, že městský soud na některých místech napadeného rozsudku dostatečně nerozlišuje mezi dominantností některého z prvků a jeho distinktivitou (např. bod 98), ačkoliv se jedná o dva odlišné pojmy. Pro projednávanou věc je však podstatné, že ani městský soud nepřisuzoval slovnímu prvku PIVOVAR dominantnost, jelikož za stěžejní dominantní prvek považoval slovní prvky KAMENICE a Kamenická.

[68] ÚPV a OZNŘ dále nesouhlasí s celkovým posouzením vizuální podobnosti srovnávaných kombinovaných (dle současné terminologie obrazových) ochranných známek. Dle jejich názoru městský soud postupoval v rozporu s pravidly plynoucími z ustálené judikatury a rozhodovací praxe ÚPV. Městský soud se obrazovými prvky porovnávaných označení zabýval v bodech 91 a 92 napadeného rozsudku, přičemž v bodě 91 uvedl, že nelze přehlížet obrazové prvky přihlašované ochranné známky v podobě pomyslného vodotisku chmelových větviček, obdélníkového tvaru, jakož i dvoubarevného provedení ve slovní části napadeného označení, jelikož jde o prvky, které rovněž upoutají pozornost průměrného spotřebitele. Dále průměrného spotřebitele upoutá kombinace obrazového a dominantního slovního prvku, neboť přihlašovaná ochranná známka vyniká v zásadě jednoduchým pojetím, kdy je kontrastně barevný slovní prvek umístěn do zřetelného obdélníkového rámce. V bodě 92 napadeného rozsudku konstatoval, že namítaná označení jsou co do grafického a barevného zpracování zcela odlišná od přihlašované ochranné známky, jelikož se vyznačují důrazem na zdobnost, barevnou pestrost a nikoliv na strohé, spíše středověk evokující erbovní linie. Navíc přihlašovaná ochranná známka se vyznačuje střídým a vcelku jednoduchým stylem, který klade důraz na prosté linie, kdy na podkladě zobrazení chmelových větviček je vyzdvihnut barevný kontrast slovních prvků PIVOVAR KAMENICE a Kamenická.

[69] OZNŘ namítá, že městský soud dospěl k závěru, že obrazové prvky porovnávaných označení jsou dostatečné pro jejich odlišení, a že takřka nevzal v potaz starší slovní ochrannou známku KAMENITZA. NSS tuto námitku neshledal důvodnou. Městský soud

v napadeném rozsudku posoudil jak obrazové prvky porovnávaných označení, tak jejich prvky slovní, přičemž dospěl k závěru, že ani tyto prvky si nejsou podobné, z čehož vyvodil celkovou vizuální nepodobnost porovnávaných označení. Ze závěrů městského soudu je zřejmé, že se neomezil pouze na posouzení obrazových prvků a že se vyjádřil k podobnosti slovních prvků namítané slovní ochranné známky KAMENITZA. Městský soud nepochybil, když se zabýval i obrazovými prvky porovnávaných obrazových ochranných známek, neboť dle ustálené judikatury by tyto prvky mohl ignorovat, pouze pokud by byly zanedbatelné (viz výše uvedený rozsudek SDEU ve věci C-334/05 P, *OHIM v Shaker*), což však ani dle názoru NSS nejsou. Ačkoliv se městský soud obrazovými prvky porovnávaných označení zabýval velmi detailně, což by při tomto posouzení z pohledu průměrného spotřebitele, který si nezapamatuje všechny detaily ochranných známek, dělat neměl, NSS souhlasí s tím, že si průměrný spotřebitel obrazových prvků přihlašované ochranné známky a namítaných obrazových označení bezpochyby všimne a ačkoliv si nezapamatuje jejich detaily a jejich dokonalý obraz, nelze je pro jejich výraznost a vzájemnou odlišnost při posouzení podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního ignorovat.

[70] OZNŘ dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že ÚPV pochybil, když dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel nemá v paměti dokonalý obraz ochranných známek a uchovává zpravidla jen jejich dominantní prvky. Městský soud tento závěr vyslovil v bodě 95 napadeného rozsudku, ve kterém navázal na svůj závěr o nutnosti zkoumat slovní i obrazové prvky porovnávaných označení. Tento závěr městského soudu je skutečně třeba korigovat, neboť je v přímém rozporu s judikaturou SDEU, dle které průměrný spotřebitel „obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky“ (viz výše uvedený rozsudek SDEU ve věci C-251/95, *SABEL*). Tento závěr tedy skutečně není sám o sobě správný a jeho přijetí by znamenalo popření principu známkového práva, že průměrný spotřebitel není odborník, který by věnoval zvýšenou pozornost detailům porovnávaných označení. Městský soud však tento závěr uvedl, aby podpořil svůj obecnější závěr o tom, že u porovnávaných označení je třeba se věnovat slovnímu i obrazovému prvku. S tímto obecným závěrem NSS souhlasí, jak rozebral výše. Nesprávný dílčí závěr městského soudu tak nezakládá vadu, kvůli které by bylo třeba zrušit napadený rozsudek, a dostačuje jeho právě provedené korigování.

[71] ÚPV a OZNŘ též namítají, že městský soud nepostupoval v souladu se svou vlastní judikaturou, jelikož dospěl k opačným závěrům než v rozsudku č. j. 8 A 164/2015-54. NSS nesouhlasí ani s touto námitkou. V tehdejší věci městský soud ÚPV vytkl, že „nedostatečně přihlédl k tomu, že první namítaná mezinárodní ochranná známka je slovní ochranná známka ve znění ‚CAMAIEU‘ a s přihlédnutím k tomu se nedostatečně zabýval podobností z hlediska fonetického a především z hlediska vizuálního. Při důsledném porovnání konkurujících si označení právě vzhledem k tomu, že jedna z namítaných ochranných známek byla právě pouze slovní, nebylo lze dospět k závěru o neexistenci podobnosti z hlediska vizuálního. Žalovaný se nezabýval ani existencí pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, a ani pravděpodobností asociace se staršími namítanými mezinárodními ochrannými známkami.“ Městský soud nicméně v projednávané věci žádnou z těchto věcí neopomenul, věnoval se podobnosti porovnávaných označení z vizuálního a fonetického hlediska a zabýval se i existencí pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti. Městský soud dospěl k jinému závěru než ÚPV ohledně podobnosti slovních prvků porovnávaných označení a celkové nepodobnosti těchto označení, který však dostatečným způsobem vysvětlil. Nelze proto hovořit o tom, že by se odklonil od své vlastní judikatury.

pokračování

[72] Co se týče posouzení porovnávaných označení z **hlediska sémantického**, městský soud v napadeném rozsudku převzal závěry ze svého předchozího rozsudku ohledně nepodobnosti porovnávaných označení založené na srovnání dominantních slovních prvků. Tyto závěry NSS přezkoumal již v rozsudku č. j. 9 As 131/2022-80, přičemž dospěl k závěru, že jsou správné. Z tohoto důvodu již dané závěry, které byly fakticky převzaty do napadeného rozsudku, nelze znovu přezkoumávat. Posouzení městského soudu ohledně nepodobnosti porovnávaných označení z hlediska sémantického proto bez dalšího ob stojí.

[73] Ohledně posouzení **fonetického hlediska** považuje NSS za vhodné konstatovat, že městský soud se řídil závazným právním názorem z rozsudku NSS č. j. 9 As 131/2022-80 a posoudil porovnávaná označení z tohoto hlediska jako podobná ve vyšším stupni. ÚPV a OZNŘ s tímto závěrem souhlasí.

III. c) Celkové nebezpečí záměny a kompenzační princip

[74] ÚPV a OZNŘ na závěr zpochybnily i posouzení městského soudu ohledně celkového posouzení nebezpečí záměny a kompenzačního principu. Dle rozsudku SDEU ve věci C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer*, platí, že vysoká míra podobnosti na straně výrobků a služeb je kompenzována menší mírou podobnosti na straně označení, přičemž tento princip platí i naopak. Dle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141, lze kompenzační princip aplikovat pouze v případech, kdy je mezi porovnávanými označeními shledán alespoň určitý stupeň podobnosti.

[75] ÚPV a OZNŘ konkrétně namítají, že městský soud nesprávně nezohlednil fonetické hledisko porovnávaných označení, ve kterém jsou tato označení podobná, ačkoliv dle rozsudku NSS č. j. 9 As 118/2021-45 je toto hledisko u daných výrobků a služeb tím nevýznamnějším. Městský soud v bodě 114 napadeného rozsudku uvedl, že podobnost označení ve fonetickém hledisku neshledal za natolik zásadní, aby optikou průměrného spotřebitele došlo k nebezpečí záměny porovnávaných označení. Za nejvýznamnější hledisko označil hledisko vizuální, ve kterém si porovnávaná opatření nejsou podle jeho posouzení podobná.

[76] Dle rozsudku NSS č. j. 9 As 118/2021-45, na který odkazují oba stěžovatelé, je u alkoholických nápojů nejvýznamnějším hlediskem hledisko fonetické. NSS dává za pravdu stěžovatelům, že městský soud na závěry z tohoto rozsudku nijak nereagoval, nevysvětlil, proč jeho závěry nelze užít na projednávanou věc, ačkoliv se tehdejší věc také týkala ochranných známek dvou pivovarů.

[77] Městský soud svůj závěr o významnosti vizuálního hlediska porovnávaných označení založil v bodě 114 napadeného rozsudku na tvrzení, že porovnávaná označení jsou obrazové ochranné známky. Toto posouzení není správné, jelikož i u obrazových ochranných známek může být významné také fonetické hledisko, pokud by se jednalo o ochranné známky k výrobkům či službám, které si průměrný spotřebitel objednáva nejčastěji ústně. Jak uvedli stěžovatelé, u kompenzačního principu je důležité, jak a kde se může průměrný spotřebitel s ochrannými známkami setkat. Argument městského soudu by se uplatnil pouze v případě, že by porovnávaná označení neměla žádný slovní prvek či by byl slovní prvek zanedbatelný. K takovému závěru však městský soud zjevně nedospěl, když slovní prvky ochranných známek považoval za dominantní. Výše uvedený závěr městského soudu se též

nemůže uplatnit u starší slovní ochranné známky, která z povahy věci má pouze slovní prvek. Proto je nelogické jeho tvrzení, že se závěr o významnosti vizuálního hlediska uplatní i u slovní ochranné známky KAMENITZA, protože jedná o obrazové ochranné známky. Městský soud poté nepřihlédl k fonetickému hledisku, u kterého shledal podobnost porovnávaných označení ve vyšší míře, se zdůvodněním, že ho nepovažuje za natolik zásadní, aby optikou průměrného spotřebitele došlo k záměně porovnávaných označení. Stěžovatelům je proto třeba dát za pravdu, že městský soud svůj závěr o nepřihlédnutí k fonetickému hledisku nijak blíže neodůvodnil.

[78] NSS nicméně neopomenul, že jeho výše uvedený závěr o významu fonetického hlediska byl následně zčásti překonán rozsudkem Tribunálu ze dne 23. 2. 2022, ve věci T-198/21, CODE-X, který v bodech 61 a 63 konstatoval, že u alkoholických nápojů je nejvýznamnější vizuální hledisko, jelikož dospěl k závěru, že „i když jsou bary a restaurace nezanedbatelnými prodejními kanály pro tento druh výrobků, je nesporné, že spotřebitel bude moci dotčené ochranné známky v těchto místech **vizuálně vnímat** zejména tím, že bude zkoumat láhev, která mu bude podána nebo prostřednictvím jiných nosičů, jako je jídelní lístek nebo nápojový lístek, předtím, než si ústně objedná. Navíc, a především, bary a restaurace nejsou jediným způsobem prodeje dotčených výrobků. Tyto výrobky jsou totiž rovněž prodávány v supermarketech nebo v jiných maloobchodních prodejnách, kde si spotřebitel sám vybírá výrobek, a musí se tedy spoléhat hlavně na obrázek ochranné známky použitý na tomto výrobku. Je tedy nutno konstatovat, že **při zde uskutečněných nákupech budou spotřebitelé moci vizuálně vnímat** ochranné známky, jelikož nápoje jsou vystaveny v regálech (...) Třebaže byl fonetickému vnímání ochranných známek v oblasti nápojů někdy přiznán převažující význam, ve všech případech tomu tak být nemůže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2010, 61 A NOSSA ALEGRIA, T-472/08, EU:T:2010:347, bod 106). V projednávané věci přitom nebyl předložen žádný důkaz s cílem prokázat, že dotčené výrobky jsou objednávány především ústně. **Žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že relevantní veřejnost uvedené výrobky zakoupí za takových podmínek, že by fonetická podobnost mezi kolidujícími označeními měla větší váhu než vzhledová nebo pojmová podobnost při globálním posouzení nebezpečí záměny.** Naopak, pokud je relevantní veřejnost vedena k tomu, aby si je v barech a restauracích ústně objednala, obvykle tak učiní **poté, co uvidí jejich název v jídelním lístku nebo v nabídce**, nebo si bude moci prohlédnout výrobek, který je jí podáván, takže bude moci vizuálně vnímat ochrannou známku, aby vyjádřila, co si přeje koupit“ (zvýraznění provedl NSS).

[79] V projednávané věci ÚPV a OZNŘ netvrdily a zároveň z ničeho nevyšlo najevo, že by výrobky žalobkyně či OZNŘ bylo možné zakoupit pouze za takových podmínek, při kterých by fonetická podobnost porovnávaných označení měla větší váhu než ostatní dvě hlediska. Pokud tedy městský soud v projednávané věci dospěl k závěru, že nejvýznamnějším hlediskem pro posouzení nebezpečí záměny je hledisko vizuální, nepostupoval v rozporu s judikaturou SDEU, kterou je vázán i NSS. Vzhledem k výše uvedené judikatuře NSS nebylo namístě zrušit napadený rozsudek, jelikož městský soud ve výsledku dospěl ke správnému závěru. Daná námitka proto není důvodná.

[80] Městský soud shledal, že si porovnávaná označení nejsou z vizuálního hlediska podobná, a jelikož toto hledisko považoval v dané věci za nejvýznamnější, nepřistoupil k aplikaci kompenzačního principu. NSS souhlasí se stěžovateli, že tento princip, který je uplatňován v judikatuře SDEU a který převzala i vnitrostátní judikatura (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141) měl být použit i v nynější věci,

pokračování

jelikož městský soud shledal vysokou podobnost porovnávaných označení z hlediska fonetického. Pro uplatnění kompenzačního principu stačí již určitý stupeň podobnosti porovnávaných označení (srov. bod 65 předchozího rozsudku NSS č. j. 9 As 131/2022-80). Ten je v projednávané věci na základě vysoké fonetické podobnosti dán. Nicméně ani užití daného principu by nevyvrátilo závěr městského soudu o tom, že v projednávané věci nehrozí pravděpodobnost záměny porovnávaných označení, jelikož tato označení jsou dostatečně odlišná ve zbylých hlediscích, přičemž nejdůležitějším je hledisko vizuální, jak bylo uvedeno výše. Z tohoto důvodu není třeba napadený rozsudek rušit, jelikož i při užití daného principu by městský soud zjevně dospěl ke stejným závěrům.

IV. Závěr a náklady řízení

[81] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasačních stížnostech. Proto NSS kasační stížnosti jako nedůvodné zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[82] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. ÚPV a OZNR neměly úspěch ve věci, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží.

[83] Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy vůči neúspěšným stěžovatelům právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložila. Tyto náklady se sestávají z odměny zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, který v řízení před NSS učinil tři právní úkony, a to 1) převzetí právního zastoupení, 2) vyjádření ke kasační stížnosti ÚPV a 3) vyjádření ke kasační stížnosti OZNR. Jedná se tedy o tři úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení a v písemných podáních soudu ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za jeden úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Zástupci žalobkyně tak náleží odměna ve výši 9 300 Kč, která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 10 200 Kč. Zástupce žalobkyně nedoložil, že by byl plátcem DPH.

[84] Vzhledem k tomu, že neúspěšní stěžovatelé netvoří procesní společenství, je každý z nich povinen uhradit žalobkyni polovinu uvedené částky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu